

II

Z. 28 thân bại, danh liệt

TRƯỚC khi cầm ống nói, Văn Bình kín đáo nhìn quanh phòng ăn. Hầu hết thực khách đều là ngoại kiều. Đặc điểm của các tiệm ăn ở Mạc tư khoa là dường như chỉ phục vụ cho ngoại kiều, và giá cả đắt ngoài sức tưởng tượng. Đa-nuýp là tiệm ăn nhỏ mà còn đắt cắt cổ, không biết máy chém của Aragvi, tiệm ăn ngon nhất có nhạc bản xứ, tiệm Praha, nấu món Tiệp khắc, và khách sạn Bắc kinh, tiệm ăn Tàu, còn đắt ngọt đến đâu nữa.

Trong số thực khách, chàng biết chắc có nhân viên KGB. Quản lý Anonki, và bồi bếp là nhân viên KGB cũng chưa đủ, KGB còn đặt thêm tại mắt nữa. Mặt vụ số viết nổi danh đông đảo nhất thế giới, nhưng cũng vụng về nhất thế giới. Nhìn thoáng qua, Văn Bình biết cô gái có bộ ngực vĩ

BÓNG MA TRÊN CÔNG TRƯỜNG ĐỎ

53

dại ngồi gần cửa ra vào là nhân viên KGB. Mặt nàng có vẻ bí mật và nghiêm trọng, chốc chốc nàng lại quay sát thực khách, và mỗi khi nàng nhìn ai là dán cặp mắt dao cau vào, như thề muốn cắt đứt dây lưng quần của thiên hạ. Văn Bình chắt lưỡi nhè nhẹ. Chàng vốn có thiện cảm với phái yếu song cô gái này không chiếm được một phần vương nào trong trái tim rộng mông mênh của chàng. Ngực nàng nhô cao một cách đồ sộ, nhưng chàng lại thấy nghẹt thở, hơn là rung động. Thật vậy, nếu cô gái ôm hôn, chàng sẽ bị dôi như hoa hồng lồ của nàng dễ bẹp lá phổi, và chàng sẽ nghẹt thở mà chết.

Đầu sao chàng cũng không quên tặng nàng một nụ cười thân mật. Cô gái không cười trả, mà chỉ nguyệt chàng một cái dài rồi quay lưng lại, chao ôi, cái lưng đồ sộ như cái tủ đựng quần áo bằng gỗ lim.

Chàng áp điện thoại vào tai và xin sở Phát triển Ngoại thương. Thường lệ, tổng đài điện thoại ở Mạc tư khoa hoạt động chậm như sên, có khi hút gần hết nửa liều thuốc mới gọi được một nha sở chính phủ đặt bên trong vòng rào bất khả xâm phạm, điện Cẩm linh.

Đêm nay không hiểu sao tổng đài điện thoại lại phục vụ nhanh như máy điện tử. Trong chớp mắt, ở đầu dây đã có giọng nói thánh thót như nốt nhạc dương cầm của nữ đồng chí phụ tá giám đốc

sở Phát triển Ngoại thương, mang cái tên hấp dẫn là Vélana.

Văn Bình nói :

— Chào cô Vélana. Kể nó lệ của cô đây.

Vélana nhận ngay được giọng nói của Văn Bình :

— Á, ông. Ông Kevin Ông chưa đi nghỉ ư?

— Trời, Mặc tư khoa ban đêm đẹp như thiên đường, làm sao tôi ngủ cho được !

— Vậy ông đến gặp đồng chí giám đốc đi !

— Tôi đang trên đường đến Sở đây. Tôi đang gọi cho cô từ nhà hàng Đa-nuýp

— Ông tệ thật !

— Thưa cô... tôi chỉ uống rượu khai vị thôi, chứ chưa dám dùng gì hết. Vì cô đã cho phép...

— Vâng, tôi xin dợi ông. Nhưng ông nên ăn cho no, thật no tài hơn, vì lát nữa gặp tôi ông sẽ không mời nữa.

— Khô quá, tôi đã cam kết một lần rồi, và hội này cô cũng đã ghi âm lời hứa của tôi...

— Vâng... hẹn ông lát nữa.

Vélana cúp điện đàm. Văn Bình đảo mắt quanh phòng. Gã nhân viên KGB đang cúi mũi vào đĩa gà Cò ador bất hủ, chắt sữa như bằm dầy hải bên miệng. Hắn ngẩng đầu lên, thấy chàng, vội đưa một ngón tay lên chào. Ngón tay hắn cũng đầy sữa sốt gà. Va luu sự Văn Bình trở lại chỗ ngồi đầu hết phần,

hắn rón miếng gà lớn nhất đút gọn vào miệng nhai nhồm nhoàm. Món gà Cócador đã làm gã mất vụ quên phứt nhiệm vụ. Anonki đang bận đón tiếp một cặp du khách nam nữ mới bước vào nhà hàng. Người đàn bà mặc đồ bình phục nữ quân nhân đeo cấp hiệu thiếu tá, còn người đàn ông mặc đồ rằn ri, trên cầu vai những ngôi sao thiếu tướng lóe sáng. Cặp du khách này từ Ba Lan tới nên Anonki xun xoe là phải. Vì gần đây Ba Lan đã nhích lại gần anh cả Liênsô. Cô gái mất vụ cô bộ ngực đồ sộ ngồi án ngữ gần cửa ra vào vẫn quay lưng lại phía chàng...

Thật là may... Vì nếu họ quan sát Văn Bình từng li từng tí, họ sẽ thấy chàng ấn một ngón tay vào cần máy điện thoại. Vélana đã cắt. Song chàng cũng phải cắt điện đàm để bảo đảm an toàn cho cuộc nói chuyện sắp tới.

Ngay sau khi điện đàm với sở Phát triển Ngoại thương được cúp, một tiếng nói khác vang lên trong ống nghe.

Đây cũng là giọng nữ lưu, nhưng không phải Vélana. Nữ lưu này nói tiếng Mỹ đặc, chứng tỏ nàng là công dân Mỹ trăm phần trăm.

— Hello, ông bạn vàng, ông, ăn món bò sừ-từ-rô-gô-nốp có ngon không (1) ?

(1) — Strogonoff gần như là món bò đặc nhất trong gia chánh
(Xem tiếp trang 56)

Strogonoff là món pho-phi-lê Nga, xắt mỏng lát, chiên bơ với muối tiêu và ớt cay, trộn với lá hẹ cũng được chiên vàng sần. Thịt bò Nga là thịt bò dẻ nhất trên hoàn cầu, con nào béo thì béo quá, mỡ phát ngấy, con nào gầy thì gầy quá, thịt bèo nhèo, và hầu hết đều dai như cao su. Bởi vậy du khách tây phương rất sợ món bò. Là kẻ sành ăn, Văn Bình còn sợ hơn nữa, vì cũng như các món Nga khác, món bò chiên này được nấu hầm bà lạng với sữa ... chua.

Chẳng hiểu ông mãnh nào ở trung ương C.I.A. có cảm tình với bò trộn sữa đã dùng tiếng strogonoff làm đoạn đầu của mật khẩu. Văn Bình bèn đáp :

— *Bất hủ. Gà Côcador là món ngon nhất.*

Theo chỉ thị, sau khi trao đổi mật khẩu, Văn Bình vẫn tiếp tục nói chuyện y như thể kẻ dõng thoại là nhân viên Sở Phát triển Ngoại thương. Vì vậy, chàng nói tiếp :

— Có biết không ? Tôi phải ăn món gà dẻ mừng vụ ký kết ước với chính phủ Liên xô.

Giọng đàn bà ở đầu dây lạnh lót :

— *Anh hãy nhớ kỹ những điều tôi sắp nói. Vai trò anh đang đóng là vai trò một công dân Mỹ háms*

Nga, nếu không kể món bitôkê, cũng bằng thịt bò. Đại đa người Nga chỉ biết nấu thịt bò với sữa nên ăn chán phèo. Thay thế thịt bò, người ta thường ăn thịt gà, thịt heo, và nhất là thịt rừng và đồ biển.

tiền và hám sắc nên bị lôi kéo vào cạm bẫy của địch. KGB đã nắm vững hồ sơ về anh, nghĩa là về Kevin ; vì vậy bộ Ngoại thương mới nồng nhiệt mời anh qua Mạc tư khoa để ký một bản kế ước hậu hĩ, trong khi một số công ty quân sự khác chỉ đòi ít tiền hơn mà bị cho ra rìa. Theo một nguồn tin đích xác, KGB sẽ tìm cách sống-ta anh, bắt anh làm việc cho họ. Anh chỉ trở lại Mạc tư khoa một đêm trước khi lên đường đi Anbani nên chắc chắn kế hoạch sống-ta của họ sẽ được thực hiện nội trong đêm nay.

Một phái đoàn Trung hoa cộng sản sắp ghé qua Mạc tư khoa trên đường đi Anbani ngày mai. Nguồn tin của chúng tôi cho biết là anh sẽ bị B-rết-ê) buộc đề «chơi» phái đoàn này một vở. «Chơi» ra sao, thú thật là chúng tôi chưa biết. Tôi nói hơi lâu rồi, bây giờ đến lượt anh. Anh cứ nói như hồi nãy đi.

Văn Bình nhún vai :

— Đồng chí giám đốc Bônkốp đã có mặt tại văn phòng chưa ? Tôi buồn ngủ lắm rồi, cô Vêlana ơi !

— *Hừ... mới đó mà anh đã bắt bớ với còn bé Vêlana ở bộ Ngoại thương. Gái Liên xô như hoa hồng có gai đấy, ông bạn vàng ạ... KGB muốn mình «chơi» Quốc tế Tình báo Sở, thì anh liệu mà «chơi» lại, vì nếu tôi không làm vụ này liên quan đến cả quyền lợi của Hoa kỳ nữa.*

Nghe cô gái ở đầu dây nhắc đi nhắc lại tiếng «chơi», Văn Bình nóng cả mặt. Chàng bèn buột

miệng :

— «Chơi» nhiều như vậy, hơi mệt đó có à !
Giọng nữ lưu bỗng gay gắt :

— *Coi chừng. Chớ bép xép mà mất mạng. Thăng Anonki đang vênh tai lên nghe đấy. Cá nhân tôi không sợ tài của anh đâu. Nếu anh muốn thử thì thách tới chúng ta sẽ đấu với nhau ở Hoa kỳ. Thôi, chào anh. Bêrét không phải là cá lòng tong như anh tưởng. Đừng vợ vằn mà thân bại danh liệt đấy, ông Kevin đa tình và ngu ngốc !*
Văn Bình định tuôn ra một tràng tính từ ghê gớm song người đẹp đầu dây đã tắt điện đàm.

Văn Bình thở dài gác điện thoại. Tiếng thở của chàng có hai nghĩa : đối với gã mặt vụ KGB thì đó là chàng tiếc rẻ chưa được tâm sự đã đời với giai nhân của Sở Phát triển Ngoại thương, nhưng đối với bản thân thì đó là hối hận không chịu hỏi rõ ông Hoàng và C.I.A. về cô gái bí mật phụ trách « điện thoại » tại Mạc tư khoa.

Trước khi lên đường, Văn Bình chỉ được biết lơ mờ rằng C.I.A. có một hệ thống liên lạc an toàn và tân kỳ tại thủ đô Liên xô, nơi mà nhân viên mặt vụ, phần gián còn đông hơn thường dân nữa. Đặc điểm của hệ thống này là nhân viên C.I.A. móc trộm máy điện thoại của họ vào đường dây của một số nhà hàng tiếp khách ngoại quốc. Và nhân viên C.I.A. đã ngang nhiên hoạt động như vậy trong 5 năm rưỡi 5 năm trời dài đằng đằng với hàng trăm điện

đàm bí mật mà KGB không hay biết mấy may.

Khi Văn Bình quay lại ghế ngồi thì gã mặt vụ đã ăn xong, đang ưỡn bụng, dựa lưng vào ghế, trước mặt chai rượu vốt-ka mới khui đã gần cạn. Hắn cười toe toét với chàng :

— Ngon quá !

Chàng đẩy đĩa gà sang bên. Gã mặt vụ ngạc nhiên :

— Ở kia, ông chưa ăn gì cả... Ông dùng đi chứ, món này đắt lắm.

Văn Bình lắc đầu :

— Tôi no ứ rồi.

Hắn thè lưỡi liếm mép :

— Hoài của !

Chắc hẳn định nói « hoài của, nếu biết ông chê tôi đã làm hết con gà « Vì vậy, Văn Bình cười duyên :

— Anh ăn nữa đi.

Hắn từ chối lấy lệ :

— Đâu được. Té ra tôi là đĩa ăn tham.

— Tôi còn mắc bệnh ăn tham gấp mười anh nữa kia. Chẳng qua tôi no vì...

— Hiều rồi. Ông no vì Vélana... Trời, chẳng riêng gì ông, hàng trăm người đều mê con bé Vélana.

— Anh cũng quen nàng ?

— Ô, hạng nhân viên cà tàng như tôi thì làm cách nào quen Vélana được. Tôi chỉ biết nàng mà thôi. Tôi đã có dịp gặp nàng ba, bốn lần. Nàng đẹp

kinh khủng. Hơi thở lại thơm như được ướp nước hoa nữa... Nhưng ông ơi, ông đừng leo hành đến mà khốn đấy.

— Nàng có ma thuật rút hết xương tủy đàn ông phải không ?

— Đàn em chưa được diễm phúc nếm mùi nên không thể nói được. Sở dĩ ông không nên sơ suất với Velana vì nàng là vị hôn thê của đồng chí Bônkốp. Có mấy chú ti toe với nàng đã bị Bônkốp tống khứ đi Tây bá lợi á ngấm tuyết.

— Bônkốp có thể lực đến thế kia ư ?

— Vì em út của ông ta là ủy viên Trung ương Đảng, đặc trách an ninh.

— Như vậy có nghĩa là Bônkốp không còn trẻ nữa ?

— Đúng, ông ta trạc 60, 65 gì đó. Râu tóc bạc phơ song cơ thể còn tráng kiện lắm. Chẳng thế mà ông ta định cưới Velana làm vợ.

— Velana bao nhiêu tuổi ?

— Chưa bằng nửa số tuổi của đồng chí giám đốc Bônkốp.

— 25 ?

— Dường như còn ít hơn.

— Nàng trẻ như thế, Bônkốp ghen tuông là phải. Bao giờ nàng lên xe hoa, anh biết không ?

— Đáng lẽ hôn lễ đã được cử hành từ đầu năm nay. Song phải đình hoãn vì Trung ương chưa

cho phép.

— Trung ương nghĩ rất đúng. Ai lại cho phép lão già gần kề miệng lỗ vầy duyên với cô con gái tuổi xuân hơ hơ bao giờ ?

— Ông hiểu lầm rồi. Ở bên Tây phương, già chơi trống bỏi có lẽ là chuyện khác thường, dư luận đàm tiếu, nhưng ở nước tôi, đó là chuyện thông thường. Trung ương chưa cấp giấy phép cho Bônkốp vì nghe đâu một vài đồng chí ủy viên cũng có cảm tình sâu xa với Velana.

— Ha ha... vậy tôi phải phồng tay trên của mấy đồng chí Trung ương Đảng mới được...

— Ấy chết... tôi nói vậy, ông cũng nói vậy. Thôi, ông đừng tiếp rượu thêm cho tôi nữa. Kẻo rượu vào lời ra, tôi phát biểu láo lếu rồi bỏ mạng sớm.

Anonki, quản lý nhà hàng, từ từ tiến lại. Bộ mặt của Anonki như có mãnh lực làm gã mặt vụ KGB già rượu. Hấn vội đứng dậy, li nhí trong cương họng :

— Mời ông đi.

Nghĩa là gã mặt vụ sợ chàng thất thổ trước mặt Anonki nên giục chàng trả tiền. Theo thông lệ, các tiệm ăn và lữ quán ở Liên Xô không có tiền buộc-boa. Người Nga cho rằng tiền thưởng làm giảm giá trị công nhân. Và lại, bồi bếp lãnh lương Nhà nước như viên chức thì nhận buộc-boa cũng giống như ăn hối lộ. Song khi Văn Bình đặt mấy đồng rúp lên